

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 8C/237/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214674
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Pagáč
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2014:5712214674.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Sudca Okresného súdu Martin JUDr. Dušan Pagáč, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ s.r.o. so sídlom Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o., IČO: 36 864 421 so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanej: Slovenskej republike, konajúcej prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Žaloba žalobcu sa v celom rozsahu zamieťa.
- II. Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde 27.9.2012 sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 10.963,61 € a sumy 2.192,72 € z titulu nemajetkovej ujmy, ako aj náhrady trov konania.

Žalobca žalobu odôvodnil tým, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Žalobca ako veriteľ zo zmluvy o úvere v žalobe uvedeného čísla navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasledujúcich Exekučného poriadku (zák.č.233/1995 Z.z.) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka.

Exekúciu žalobca navrhoval vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá mu vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo zmluvy o úvere voči dlžníkovi V. W., nar. XX.XX.XXXX. Exekútor prideliť veci č. Ex 12772/2009. Žalobcovi v čase podania žaloby nebola známa spisová značka, pod ktorou sa exekučné konanie viedlo na Okresnom súde Martin. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom, miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Martin a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V žalobe ďalej žalobca poukázal na znenie ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2011 a na znenie tohto istého ustanovenia platného v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011.

Uviedol tiež, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu, rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Rovnako žalobca poukázal na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného v čase od 1.2.2002 do 31.5.2010, z ktorého vyplývalo, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V žalobe žalobca tvrdil, že exekučný súd, napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, keďže tak návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti, predpokladané zákonom, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 18.11.2010, hoci exekučné konanie začalo 21.11.2009 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonnom stanovenej doby v omeškaní viac ako 362 dní. Na dôkaz tejto skutočnosti žiadal žalobca, aby sa Okresný súd Martin oboznámil s príslušným spisom exekučného súdu. Týmto postupom sa podľa názoru žalobcu Okresný súd Martin ako exekučný súd dopustil nesprávneho úradného postupu (ktorý je charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov alebo vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok), čo bolo v tomto prípade príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu.

Exekučný súd vykonal postup podľa ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku, čím sa postavil do pozície orgánu, vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásahu právneho štátu, zásadu legality (čl.2 ods.2 Ústavy SR). Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej vyššie označenej zmluvy o úvere. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty, ustanovenej v § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní (zák.č.244/2002 Z.z.) a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo.

Žalobca upozornil, že podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom ako rozsudok vydaný všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil súd až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav, zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Žalobca si preto z dôvodu tohto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 10.963,61,- €, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom,

ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi so záväzkového zmluvného vzťahu, založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

Zároveň si žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 2.192,72 €, pretože bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, zaručené článkom 46 ods.1 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces, zaručené článkom 6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa jeho názoru dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti a to takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu nesprávnym úradným postupom. Žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov, smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Náhradu nemajetkovej ujmy žaloba vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv a to vzhľadom na skutočnosť, že neexistuje akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolať zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, čo u žalobcu, resp. členov riadiacich orgánov spoločnosti ako u jej majiteľov vyvolalo pocit frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti a vytvorila sa tiež absolútna nemožnosť súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, čo spôsobilo zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ako aj na strane jeho majiteľov a týmto nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré bolo možné prijať.

Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak žalovaný do momentu podania žaloby na súd na žiadosť pozitívne nereagoval. Na dôkaz tejto skutočnosti žiadal žalobca vyžiadať spis Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu na náhradu škody a potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

V priebehu ďalšieho konania žalobca na základe opakovaných výziev súdu však do spisu nepripojil kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, podanú v súvislosti s týmto prípadom na Ministerstvo spravodlivosti SR, odvolával sa na skutočnosť, že v štyroch spisoch Okresného súdu Martin, ktoré sa týkali exekučných konaní, vedených proti povinných Q. F., Y. K., A. U. U. W. E. pripojil potvrdenie Ministerstva spravodlivosti o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Lustráciou v týchto spisoch sa nezistilo pripojenie takéhoto listinného dôkazu žalobcom.

Kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na výzvu súdu nepredložila ani žalovaná, pričom žalovaná prostredníctvom listu Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 12.02.2014 súdu oznámila, že Ministerstvu spravodlivosti SR bolo doručených niekoľko desiatok tisíc žiadostí žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ministerstvo spravodlivosti nevedelo osobitný spis pre každú podanú žiadosť, ale riešilo osobitne jednotným postupom objem žiadostí, doručených spoločne k tomu istému dňu. Vzhľadom k tomu nebolo možné predložiť súdu kópie konkrétnych žiadostí o predbežné prerokovanie. Žalobca však neposkytol v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť, potrebnú pre prerokovanie jeho nároku, čím bol proces predbežného prerokovania fakticky zmarený. Napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi, bola MS SR doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie a nebol ochotný priložiť ani príslušné návrhy na zmenu exekútora s dátumom doručenia súdu uznesenia o zmene súdneho exekútora, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady, preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, či uviesť skutočnosti, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy, prípadne ústavné sťažnosti a podobne.

S ohľadom na uvedené MS SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods.1 písm.a/ zák.č.514/2003 Z.z. nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný a pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, žalovaný zdôraznil, že dôkazné bremeno v smere preukázania predbežného prerokovania nároku je na strane žalobcu a nemôže zaťažovať žalovaného, ktorý nemôže jednoznačne potvrdiť, či jednotlivé uplatnené nároky boli aj predmetom doručených žiadostí o predbežné prerokovanie.

Vo vyjadrení zo dňa 12.02.2014 žalovaná uviedla, že žalobca sa vo svojich žalobách domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, ktorú žalobca videl v tom, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach alternatívne po 1/ nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote, po 2/ rozhodol o poverení exekútora po 15. dňovej lehote, po 3/ rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15.dňovej lehote , po 4/ zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15.dňovej lehote.

K predmetným žalobám žalovaná vznesla niekoľko námietok. Predovšetkým poukázala na zmätočnosť podania žalobcu, kde sú zmätočne označení povinní a najmä sú odlišne uvedené ich dátumy narodenia. Žaloby neobsahujú spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, a chýbajú relevantné údaje, akými sú dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná namieta, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania a vznik skutočnej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Žalobca v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Tvrdenia žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní sa nezakladá na pravde a má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pretože sám žalobca uvádza, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora, pričom tieto uznesenia museli byť v súlade s právnymi predpismi označené spisovými značkami dotknutých exekučných konaní. V tejto súvislosti si žalovaná dovolila konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods.1 O.s.p..

Žalovaná poukázala, že z jednotlivých žalôb nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca jednak namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Uvádza tiež rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keď v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu uplatňuje svoj nárok. Nie je tak zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Žalobca navyše neuvádza, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, pretože žiadosti o informácie o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov, a k ich účinnému odstráneniu. Žalobca totiž neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd SR.

Vzhľadom na skutočnosť, že 23.4.2012 boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, je zrejmé, že žaloba z 27.9.2012 bola podaná pred uplynutím 6.mesačnej zákonnej lehoty. V rámci predbežného prerokovania niekoľko desiatok tisíc žiadostí žalobca navyše žalovanej neposkytol potrebnú súčinnosť. Pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, žalovaná zdôrazňuje, že dôkazné bremeno v tomto smere nesie žalobca. S poukazom na ustanovenie § 15 ods.1, § 16 ods.4 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žalovaná namietala, že zo strany žalobcu ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalovaná vyslovila právny názor, podľa ktorého predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je hmotno-právnou podmienkou pre podanie žaloby o náhradu škody a ak takáto žiadosť nebola podaná, resp. bola podaná, ale ešte neuplynula zákonná 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie

takéhoto nároku zo strany príslušného orgánu, konajúceho za štát, nie je splnená základná hmotno-právna podmienka pre podanie žaloby a takáto predbežne podaná žaloba musí byť ako nedôvodná a predčasne podaná zamietnutá.

Žalovaná vo svojom vyjadrení ďalej uviedla, že zákon č.514/2003 Z.z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu, spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorými sú po 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, po 2/ vznik škody a po 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu, ktoré sa mal dopustiť súd nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote žalovaná uviedla, že v praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekučného spisu za účelom realizácie povinnosti, vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods.9 Exekučného poriadku. Žalovaná pripustila, že v jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30.dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť a v takýchto prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30.dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu, ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému súdnemu exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. Odhliadnuc od uvedeného v prípadoch podozrenia ak exekučný súd nekonal o návrhoch žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bez pochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu, proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa § 3 ods.7 v spojení s ustanovením § 62 a nasledujúcich zák.č.757/2004 Z.z. o súdoch. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Okrem toho žalovaná v tejto súvislosti poukázala na judikatúru Ústavného súdu sp.zn. I.ÚS 16/02 a konštatovala, že vzhľadom na povahu úkonu rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prietahy a teda za nesprávny úradný postup. Žalovaná zároveň poukazuje na ustanovenie § 44 ods.8,9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi z čoho vyplýva, že v súvislosti s nerozhodnutím v zákonnej lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie s ohľadom na zachovanie kontinuity konania. Zároveň žalovaná namietla, že podľa prechodného ustanovenia § 238 ods.1 Exekučného poriadku 30.-dňová lehota na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora platí len v exekučných konaniach začatých po 1.9.2005. Dovtedy exekučný poriadok nestanovoval súdu žiadnu lehotu na rozhodnutie o zmene exekútora.

K námietke , že k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť rozhodnutím o poverení exekútora po 15.dňovej lehote žalovaná uviedla, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok najmä v prípade existencie dôvodov podľa § 45 ods.1 písm.c/ Zákona o rozhodcovskom konaní. K tejto súvislosti poukázala na dôležitý rozsudok Súdného dvora EÚ ASTURCOM C-40/08, ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní a na to, že unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázala na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011 a § 41 ods.2 písm.c/, d/ Exekučného poriadku a uviedla, že z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15.dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titulom, čo je znenie účinné od 1.6.2011. Ak bola teda žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 1.6.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred dňom 1.6.2011 s poukazom na ustanovenie § 41 ods.2 písm.d/ Exekučného poriadku poukázala vo všeobecnosti na judikatúru Ústavného súdu a to vyššie citované rozhodnutie sp.zn. I.ÚS 16/02, z

ktorého vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Ak malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15.dňovej lehote, uviedla, že takto formulovaný postup, výsledkom ktorého je rozhodnutie a to zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, nemôže byť nesprávnym úradným postupom, pretože akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí nemôže byť nesprávnym úradným postupom tak, ako ho definuje zákon č.514/2003 Z.z., ktorý možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu. Zodpovednosť štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto v takýchto prípadoch vylúčená. Súčasne však nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Takúto zodpovednosť totiž možno uplatniť, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť, príslušným orgánom a súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím takéhoto orgánu. Vzhľadom na ustanovenie § 6 ods.1 Zákona č.514/2003 ale aj ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení, alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku, podanom proti rozhodnutiu a táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu preto nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť, resp. nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Súčasne poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3MCdo 11/2010 a 5Cdo 291/2010, z ktorých vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

K nesprávnemu úradnému postupu, ktorý mal spočívať v udelení poverenia po 15.dňovej lehote žalovaná uviedla, že z dikcie ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku vyplýva, že 15.dňová lehota sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Ak súd exekútora nepoverí vykonaním exekúcie, 15.dňová lehota neplatí .

V prípade, že nesprávny úradný postup mal byť spôsobený existenciou prietahov v konaní, žalovaná poukázala na ustanovenie § 9 ods.2 Zákona č.514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 a konštatovala, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie, vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup, spočívajúci v existencii prietahov. Pokiaľ by totiž súd, konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Následne vzniesol žalovaný hmotnoprávnu námietku premlčania v súvislosti s neprávnym úradným postupom a to pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15.dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009, resp. pri ktorom došlo k uplynutia 30.lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009, to znamená, tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

K nárokom na náhradu materiálnej škody žalobca podľa námietok žalovanej neuviedol, či predmetné vecné nároky, ktoré v niektorých žalobách uplatňuje predstavujú podľa § 17 ods.1 Zák.č.514/2003 Z.z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Žalobca by v takomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy, preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Keďže žalobca

je spoločnosťou, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nie len počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom nie len na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebiehali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Preto akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala a vzniká žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Na druhej strane požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a znovu účelové pritom žalobcu od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbremeňuje ani množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočností, ktorými žalobca exemplárne nespĺnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Pokiaľ ide o uplatnenie majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom, je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáhal. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevyožiteľnosť pohľadávky.

K tvrdenej nevyožiteľnosti pohľadávky žalovaná uviedla, že žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul než rozhodcovský rozsudok a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Ak by aj nastala situácia, že si toto právo žalobca uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, v ktorej ich požaduje od žalovanej, čo nepreukázal a ani preukázať nemôže a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu. To znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Preto žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods.2 a ods.3 zák.č.514/2003 Z.z., poukázala na viacero nálezov Ústavného súdu SR, v ktorých ústavný súd rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy konštatujúc, že vychádzať z paušálnej sumy požadovanej žalobcom, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov je nesprávna úvaha. Navyše pri svojom rozhodovaní Ústavný súd SR vždy vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v prípade žalobcu ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca takýto prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných v žalobách označených nálezoch ústavného súdu, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. Na druhej strane vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov v spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti a neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keď si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 675/2011 vyplýva, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca neupresnil ani zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ktoré bližšie nekonkretizoval a neuviedol, ako vzniknutá situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Žalobca súčasne zjavne opomenul, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z tohto dôvodu žalovaná nemá za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Namietla, že žalujúca strana nepreukázala príčinnú súvislosť medzi konštatovaným porušením práva a vznikom škody a v závere navrhla, aby z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody podľa zák.č.514/2003 Z.z. súd žalobu ako neodôvodnenú v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si súčasne uplatnila právo na náhradu trov konania, ktoré však nevyčíslila.

Žalujúca predložila dňa 24.09.2014 návrh na doplnenie dokazovania, z ktorého vyplynulo, že žalobca zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá žalovaná. Vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení chce predložiť súdu a žiadal, aby obsah tohto znaleckého posudku bol predmetom doplneného dokazovania, vykonaného v konaní. V prípadoch, že žalobca podal žalobu označenú ako

agenda Istina RS, na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore so zákonom, nechal žalobca spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000-právne vzťahy k cudzine, odvetvia 330300 - európske právo, ktorý zodpovie na otázky, týkajúce sa interpretácie aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 v náväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru súdneho dvora Európskej únie. Tento znalecký posudok žalobca považoval za dôkaz so zásadnou povahou a žiadal, aby bol súdom po spracovaní vykonaný.

Na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 30.09.2014 súd návrh žalobcu na dokazovanie znaleckým posudkom, obsahom ktorého mala byť interpretácia smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993, zamietol, pretože je vecou samotného súdu, aby túto smernicu správne na daný prípad vyložil a aplikoval. Navyše takýto znalecký posudok v čase rozhodovania súdu neexistoval.

Súčasne v tomto podaní žalobca uviedol, že mu ku dňu spracovania tohto podania nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvúčení sudcov Okresného súdu Martin a trvá, aby mu bolo doručené, pretože má záujem sa proti rozhodnutiu brániť všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podaním sťažnosti na Ústavný súd, pretože týmto postupom dôjde k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Žalobca totiž už v podanom návrhu na začatie občianskeho súdneho konania označil skutočnosť, pre ktoré má byť vylúčený sudca vzhľadom na ustanovenie § 15 ods.1 prvá veta a štvrtá z O.s.p.. Žalobcom označené skutočnosti v žalobe sú totiž takého charakteru, že predpokladajú vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodnutia veci. Žalobcovi zatiaľ neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu a preto navrhol, aby Okresný súd Martin nariadené pojednávanie zrušil až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu a v prejednávaní veci nepokračoval, pretože v konaní možno zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

S týmto návrhom žalobcu na zrušenie pojednávania sa súd nestotožnil a pojednávanie nariadené na 30.09.2014 vykonal v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu, ktorý bol rovnako ako žalovaná strana na pojednávanie riadne a včas predvolaný. Súd žalobu žalobcu prejednal, pričom v rámci dokazovania sa oboznámil s celým spisovým materiálom a podstatným obsahom spisu Okresného súdu Martin sp.zn. 23Er/832/2009.

Výzvou zo dňa 18.10.2012 súd vyzval právneho zástupcu žalobcu, aby oznámil, či vznáša námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Martin, alebo podáva návrh na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti podľa § 12 ods. 2 O.s.p.. Pre prípad, že navrhovateľ vznáša námietku zaujatosti, súd ďalej navrhovateľa vyzval na upresnenie podanej námietky zaujatosti v zmysle § 14 a § 15a O.s.p. a to v tom zmysle, či žalobca namieta konkrétneho sudcu prejednávajúceho danú vec, prípadne ďalších sudcov a z akého dôvodu. Na túto výzvu žalobca reagoval podaním zo dňa 30.10.2012, v ktorom výslovne uviedol, že nepodal námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p., ani nepodal návrh na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti, ale len uviedol skutočnosť preukazujúcu fakt, že inak vecne a miestne príslušný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania, a teda sú vo veci zaujatí. Z pohľadu okresného súdu boli tieto stanoviská žalobcu ohľadne námietky vyjadrené nejednoznačné. Priklonil sa k tomu, že o námietku zaujatosti sa jedná a uznesením č.k. 8C/237/2012-26 zo dňa 04.02.2013 uložil žalobcovi, aby zaplatil súdny poplatok za námietku zaujatosti vo výške 66,- €. Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 7Co/155/2013-44 zo dňa 30.04.2013 uznesenie okresného súdu o uložení súdneho poplatku za vznesenie námietky zaujatosti vo výške 66,- € zrušil. V odôvodnení uviedol, že prvotné podanie žalobcu vykonané prostredníctvom jeho právneho zástupcu zo dňa 21.09.2012 spolu s jeho doplnením zo dňa 17.12.2012 je v otázke námietky zaujatosti v nemalej miere protirečivé a účelovo skresľujúce. Za takejto situácie postupom podľa § 41 ods. 2 O.s.p. mohlo byť vyhodnotené i ako námietka zaujatosti. V odôvodnení sa ďalej konštatuje, že žalobca v rámci odvolania proti rozhodnutiu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti výslovne uviedol, že nepodal námietku zaujatosti v zmysle § 15a O.s.p.. Za daného procesného stavu, keď účastník jednoznačne deklaruje, že námietku zaujatosti nepodáva, nie je možné ani posudzovaním jeho podania podľa obsahu (§ 41 ods. 2 O.s.p.) zásadne až proti vôli samotného účastníka vyvodzovať, že sa jedná o vznesenú námietku zaujatosti. To znamená, že v aktuálnom štádiu prejednávania veci navrhovateľ námietku zaujatosti nevzniesol. Konajúci okresný súd nadriadenému súdu predložil spis na rozhodnutie aj o námietke zaujatosti. Krajský súd podaním zo dňa 30.04.2013 vec vrátil okresnému súdu bez rozhodnutia a uviedol, že navrhovateľ v rámci odvolania proti

uznesení o vyrubení súdneho poplatku za vznesenie námietky zaujatosti výslovne uviedol, že nepodal námietku zaujatosti v zmysle § 15a O.s.p.. Za takejto procesnej situácie, keď účastník jednoznačne deklaruje, že námietku zaujatosti nepodáva, nie je možné proti vôli samotného účastníka vyvodzovať, že sa jedná o ním vznesenú námietku zaujatosti.

Podľa § 15a O.s.p., účastník môže uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť, najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do 15 dní odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Právo účastníka uplatniť námietku zaujatosti patrí medzi jeho procesné práva, ktorého základ pramení priamo z Ústavy SR, pretože každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. S cieľom zamedziť zneužívanie námietok zaujatosti, ktoré môžu viesť k neúmernému predĺžovaniu procesu, zákon účastníkom stanovil lehotu, v ktorej môžu konkrétne námietku uplatniť. Účastník je povinný námietku uplatniť najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide. Najneskôr však do 15 dní odvtedy, odkedy sa o námietke dozvedel. Ako vyplýva z predchádzajúcich podaní žalobcu, domnelé dôvody pre vylúčenie sudcov Okresného súdu Martin z prejednávania a rozhodovania v tejto veci mu boli už známe.

V rozpore s doterajším jednoznačným vyjadrením žalobcu, že jeho doterajšie podania nie je možné považovať za námietku zaujatosti, podaním zo dňa 24.09.2014 žalobca opätovne podal námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Martin. To znamená, že pokiaľ žalobca v žalobe, ktorá bola súdu doručená dňa 27.09.2012 uviedol, že okresný súd ako štátny orgán je v tomto spore škodcom, tak je vylúčené, aby prostredníctvom sudcov rozhodoval predmetný spor. Neskôr žalobca v konaní o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti jednoznačne tvrdil, že toto jeho stanovisko nie je možné považovať za námietku zaujatosti. Pokiaľ si to žalobca rozmyslel a opätovne podaním zo dňa 24.09.2014 podával námietku zaujatosti voči sudcom konajúceho súdu, na túto námietku nebolo možné prihliadnuť, pretože žalobca ju podal po zákonnej lehote 15 dní. Jedná sa o očividné zneužívanie práva žalobcu podať námietku zaujatosti voči konajúcim sudcom. Nie je možné akceptovať vrtošivé konanie žalobcu, ktorý raz namieťa zaujatosť sudcov okresného súdu, potom tvrdí, že na námietke zaujatosti netrvá a o rok neskôr opätovne podá námietku zaujatosti z toho istého dôvodu.

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že v priebehu celého konania žalobca hodnoverne nepreukázal podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanej strane pred dňom podania žaloby na súde. Tieto skutočnosti preukazoval len predložením zoznamu podaných žiadostí, ktorý je súdu známy z rozhodovacej činnosti v iných podobných sporoch žalobcu. Na opakovanú výzvu súdu ho nepredložila ani žalovaná strana.

Zo spisu Okresného súdu Martin sp.zn. 23Er/832/2009 súd zistil, že žalobca dňa 21.11.2009 spísal pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým v Exekútorskom úrade v Bratislave, so sídlom Záhradnícka 62, Bratislava návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému V. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., T. X, K. vymoženie pohľadávky, priznanej rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 24.08.2009 sp.zn. SR 05607/09, zriadeného Slovenskou rozhodcovskou a.s., IČO: 35 922 761, Karloveské rameno 8, Bratislava. Žalobca v tomto konaní bol právne zastúpený advokátom JUDr. Martinom Máčajom. Dňa 29.12.2009 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie Ex 12772/09 datovanú dňom 16.12.2009. K žiadosti pripojil návrh na vykonanie exekúcie, plnomocenstvo právneho zástupcu, zmluvu o úvere, exekučný titul - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu a výpis z obchodného registra. Okresný súd podaním zo dňa 21.01.2010, za účelom posúdenia žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, vyzval Stály rozhodcovský súd o predloženie rozhodcovského spisu. Rozhodcovský súd na túto výzvu nereagoval, a preto súd opätovne podaním zo dňa 03.03.2010 tento súd vyzval na doručenie rozhodcovského spisu. Následne dňa 21.09.2010 Okresný súd Martin pod sp.zn. 23Er 832/2009 vydal uznesenie, ktorým žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, zamietol. Dňa 30.09.2010 podal žalobca v procesnej pozícii oprávneného na Okresný súd Martin odvolanie voči vyššie uvádzanému uzneseniu súdu. Dňa 20.10.2010 zákonný sudca o odvolaní oprávneného voči uznesení o zamietnutí poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol tak, že tomuto odvolaniu nevyhovel, pretože rozhodnutie považoval za zákonné a vecne správne. Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 10CoE/126/2010 zo dňa 17.03.2011 uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo okresnému súdu doručené dňa 06.04.2011. Podaním zo dňa 30.06.2011 okresný

súd opätovne vyzval Slovenskú rozhodcovskú, a.s. o predloženie rozhodcovského spisu, ktorý mu bol doručený dňa 18.07.2011. Súd opätovne posúdil skutkový stav vo veci a dňa 15.08.2011 vydal oprávnenému poverenie na vykonanie exekúcie.

Nárok žalobcu na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zák.č.514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vzniku škody, teda v znení účinnom pred 1.1.2013.

Podľa § 3 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok, ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím ,
d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods.1 písm.a/ citovaného zákona, už v znení účinnom po 1.1.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods.1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom, alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 5 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia, vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods.2 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods.2 citovaného zákona účinného do 31.12.2012 právo na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

V zmysle § 15 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012 nárok na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím ale aj nárok na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6.mesiakov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods.1 zákona účinného do 31.12.2012 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods.2 cit.zákona v znení účinnom do 1.1.2013 v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods.3 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na po

a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods.5 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 19 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2013, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas 6.mesiakov.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že predpokladom uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle zák.č.514/2003 Z.z. na súde je jeho predbežné prerokovanie na príslušnom orgáne štátu, ktorým v tomto prípade, vzhľadom na skutočnosť, že sa vytýka nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní, je Ministerstvo spravodlivosti SR.

Žalobca aj v iných konaniach pripojil do spisu zoznam žiadostí, ktoré podal na Ministerstvo spravodlivosti SR a zo strany Ministerstva spravodlivosti nebolo súdu signalizované, že by v tejto konkrétnej veci žalobca takúto žiadosť nepodal. Preto mal súd aj vzhľadom na prezentovaný názor Krajského súdu v Žiline v obdobných konaniach vyslovený v rozhodnutiach, ktorými krajský súd rozhodoval o odvolaniach žalobcu proti rozhodnutiam okresného súdu, ktorými konanie pre nepredloženie rovnopisu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, zastavil za preukázané a nerozporované a teda túto podmienku vyžadovanú ustanovením § 15 citovaného zákona za splnenú.

Žalobca vo svojej žalobe konštatoval, že mu mala vzniknúť škoda, predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu bola priznaná rozhodcovským rozsudkom, ktorý v exekučnom konaní nebol akceptovaný ako exekučný titul, keď súd vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, a vyvolal stav, ktorým založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným a súčasne súd zamietol žiadosť o vydanie poverenia po uplynutí zákonnej lehoty, resp. po veľmi dlhej dobe, teda postupe nesústreďene a so zbytočnými prietrahmi. Takéto tvrdenia žalobcu v konaní preukázané neboli.

Z exekučného spisu vyplynulo, že po tom, čo dňa 29.12.2009 okresný súd prijal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a po tom, čo mu rozhodcovský súd doručil na základe opakovanej žiadosti zo dňa 03.03.2010 rozhodcovský spis, rozhodol dňa 04.08.2010 o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Na základe odvolania oprávneného súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie, a to rozhodnutím zo dňa 17.03.2011. Potom, čo mu bol doručený rozhodcovský spis, vydal dňa 15.08.2011 poverenie na vykonanie exekúcie. V takomto konaní súdu o návrhu na vykonanie exekúcie nie je možné vidieť zbytočné prietahy, pretože na posúdenie žiadosti bol potrebný spis rozhodcovského súdu, ktorý si okresný súd musel vyžiadať. V danej veci pri posudzovaní návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bolo potrebné vykonať súdnu kontrolu rozhodcovského rozsudku, ktorý bol predložený ako exekučný titul. Na vykonanie takejto súdnej kontroly je objektívne potrebný dlhší čas ako 15 dní. Nadväzujúce konanie o odvolaní oprávneného voči rozhodnutiu exekučného súdu o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie prebehlo podľa názoru súdu takisto bez

zbytočných prietáhov a následne exekučný súd po doručení spisu rozhodcovského súdu vydal v auguste poverenie na vykonanie exekúcie. V takomto konaní súdu nie je možné vidieť zbytočné prietahy.

Súčasne však podľa presvedčenia súdu škoda, ak vôbec žalobcovi vznikla, nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s takýmto nesprávnym úradným postupom, teda s postupom súdu, ktorý predchádzal rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti exekútora o vydanie poverenia. Takáto škoda podľa presvedčenia súdu (ak mala vzniknúť nevyhnutnosťou pohľadávky žalobcu) mohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s vydaným rozhodnutím, z čoho vyplýva, že logicky mohla vzniknúť ako následok rozhodnutia súdu. V tejto súvislosti však súd poznamenáva, že žalobca síce napadol predmetné rozhodnutie odvolaním, avšak v odvolacom konaní riadne nepokračoval, odvolanie zobral späť, v dôsledku čoho došlo k zastaveniu odvolacieho konania a k nadobudnutiu právoplatnosti predmetného uznesenia a následne aj k zastaveniu exekúcie. Žalobca neprodukoval dôkaz, že by k zrušeniu predmetného rozhodnutia došlo na základe iného opravného prostriedku a ak žalobca chcel v konaní predložiť znalecký posudok, ktorý by reagoval na daný postup súdu z pohľadu medzinárodného práva, najmä európskeho práva, a smernice Rady 93/13 EHS, mal tak urobiť v exekučnom konaní v rámci odvolacieho konania a nie v tomto konaní. Keďže v tomto konaní opätovné preskúmanie postupu exekučného súdu a výsledku úvah súdu, teda vyššie uvádzaného uznesenia súdu, by znamenalo neprípustné porušenie zásady dvojinstančnosti súdneho konania a preskúmanie právoplatného rozhodnutia mimo rámca mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré zákon pripúšťa. Ak teda žalobca bol nespokojný s rozhodnutím súdu o žiadosti exekútora na vydanie poverenia vo veci, kde vystupoval ako oprávnený, mal sa snažiť o dosiahnutie zrušenia takéhoto, pre neho nevýhodného rozhodnutia všetkými dostupnými právnymi prostriedkami. Voči predmetnému uzneseniu bolo totiž prípustné odvolanie, o čom bol žalobca riadne poučený v predmetnom uznesení.

Navyše si v súvislosti s dôkazným návrhom žalobcu na predloženie znaleckého posudku znalcom z odboru právne vzťahy k cudzine, odvetvie európske právo, súd dovoľuje poznamenať, že právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločností a v Úradnom vestníku Európskej únie (kam patria aj právne záväzné akty sekundárneho práva Európskej únie, ako nariadenia, smernice a rozhodnutia, ale aj judikatúra súdneho dvora) sú v zmysle ustanovenia § 121 O.s.p. skutočnosti, ktoré netreba dokazovať, a ktoré musí súd poznať v zmysle zásady iura novit curia. Vzhľadom na túto zásadu platí, že odborné vedomosti sudcu majú byť zárukou toho, že sudca tieto predpisy pozná a vie ich vykladať a správne aplikovať, preto by súd mal vedieť zodpovedať otázky, týkajúcej sa interpretácie a aplikácie aj smernice Rady 93/13/EHS v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru súdneho dvora EÚ, čiže nejde o otázku a posúdenie skutočností, na ktoré treba mať odborné znalosti, ktorými by súd nedisponoval a teda by bolo nutné ustanoviť znalca v zmysle ustanovenia § 127 O.s.p..

Vzhľadom na konštatované, dôkazný návrh žalujúcej strany o predloženie takéhoto znaleckého posudku súdu javil sa byť ako neúčelný a vzhľadom na preukázaný skutkový stav veci irelevantný pre právne posúdenie nároku žalobcu. Súd preto takýto dôkazný návrh zamietol a takýto dôkaz nevykonal. Navyše z vyjadrenia žalobcu nevyplývalo, v akom časovom horizonte mieni takýto znalecký posudok súdu predložiť a teda, či by vyčkávaním na predloženie takého dôkazu neboli v konaní spôsobené zbytočné prietahy, ktoré žalobca súčasne opakovane v súdnych konaniach vyčíta.

Majúc preukázané vyššie konštatované skutočnosti a spravujúc sa vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko neboli splnené predpoklady, vyžadované zákonom č.514/2003 Z.z. pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy žalobcom. V konaní totiž nebola preukázaná ani existencia nezákonného rozhodnutia, ani existencia nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým by žalobcovi mohla vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods.1 O.s.p. a žalovanej, ktorá bola v konaní plne úspešná právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže podľa toho, čo zo spisu vyplývalo, žalovanej v tomto štádiu konania proti žalobcovi preukázateľné trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.